

ATLES PORTÀTIL
dels LLOCS COMUNS
per a OBLIDAR-TE

David Yeste

proemi

Escriuré un atlas, un compendi, un rastre d'engrunes,
la llista inversa de les coordenades. Un mirall d'estels, escriuré, una trencadissa.
Amb el camí esquitxat de bocins de vidre.

Per no perdre'm de tornada.

Esbossaré aquest atlas, avui, quan s'esgoten les reserves,
quan només puc dibuixar el contorn difús de les ombres
que es projecten contra els murs

vençuts per la memòria.

Uns nusos, serà, de meridians i paral·lels,
que marcaran a foc empremtes i cicatrius.

Uns tròpics, tindrà, que compassin la navegació i la pèrdua,

amb el fred polar de les absències.

Dels hemisferis, fitaré el relleu, la pell de taronja que els embolcalla.

Teranyina: un mapa mai no és el territori.

Poesia: tu no ets aquests versos.

Tan sols un croquis aproximat.

físic

Hi ha una barca avarada a la brianxa d'una platja.
Coixa de rem, esventrada. I la onada que acudeix,
l'omple i la buida tothora.

Inspira i exhala marees de sal.

Hi ha unes mans que cerquen rutes sota la roba,
en el racó fosc d'una casa.
O en el graó d'un portal qualsevol.

Els meus dits i la teva pell: la mateixa matèria.

Hi ha una rajola a una plaça. Grisa i rectangular. Anodina.
Terra accidental dels transeünts, que un dia fred esdevingué
la creu del mapa del meu tresor.

Ressons de petjades parells i elèctriques.

També hi ha un bar. Sempre n'hi ha. Amb una taula al fons
i dues cadires empipades, amb el posat quasi heroic
dels boxejadors sonats.

Remors de copes, papers rebregats, serradures al terra.

Despertar-nos a Comala, despullar-te a Macondo.

I a Sinera, exhaustos els cossos,
trobar el paviment daurat del camí d'Oz.
El so no es transmet en el buit.

Una ciutat, amb un port.

Una paret de metacrilat de quaranta quilòmetres.

Anades, pendulars, i tornades:
negació sistemàtica del principi de la conservació de l'energia.

Fronteres que es dilueixen, sucre al cafè, volutes de fum.

El teu cabell, les meves mans, i d'altres deserts accessoris
-horitzons que se'm fonen en blaus buits callats-:
hàbitat de les ombres,
morada dels equilibris.

Un llit desfet com un barri a mig urbanitzar,
amb carrers estrets i torts, viarany al llindar dels somnis.

Plocs de llençol que escriuen espasmes.

No: un llit acabat de fer.

Fred de glaç, dur d'asfalt, amb les línies pintades de la carretera.

Una paraula.

Que anomeni i identifiqui.

Que civilitzi, construeixi i separi
allò que designa, de la resta de l'existència.

La teva paraula.

La paraula.

El teu nom.

fictici

El desig és un núvol
que escampa d'hora.
O una tempesta
que no acaba mai.
Et lledes, i et segueixo
amb els ulls,
mentre baixes l'escala.
Escolto els teus peus als graons.
Tornes, i sento
com
acomodes el teu cos al meu.
Tot sembla tenir sentit.

Mentida. On pares?
No hi ha núvols ni tempestes ni peus ni cos.
Tampoc no hi ha pas sentit.

la brÚixola

Ocupes el meu nord des de el sud que habites.
Res voluntari, magnetisme i gravetat.
Orient i occident, com nit i dia,
ponent, llevant, sense ordre aparent,
quan els rumbs són inconstants.
Quan els destins són imprecisos.

Quan miro, i no hi ets.